

ВЕСЕЛА

№ 12 • 2017
грудень

ПЕРЕЦЬ

РЕСПУБЛІКА

Олексій КОХАН (тема Юрія ІЩЕНКА)

— Завдяки нашим депутатам скоро й ми в люди вийдемо! Кажуть, з Нового року матимемо паспорти, ідентифікаційні коди та сплатуватимемо податки й штрафи...

Володимир СОЛОНЬКО

НА ПРОЩАННЯ ЗІ СТАРИМ РОКОМ

Бувай здоровий, рік минулий,
як той казав, мерсі боку!
Дозволь за всі твої заслуги
подяку висловить палку:

Що Україна ще не вмерла,
хоча й вмира вже котрий вік,
що ще стоїть у нас Говерла,
Дніпро у Каспій не потік.

Що бачимо крізь флер величчя,
хто ворог нам, а хто нам – друг,
що знаємо своїх в обличчя
високопіднятих бандюг.

А ще уклін тобі доземний
і від дорослих, і діток,
що, ніби гайда той нікчемний,
ти на новий не прешся строк.

Василь ШУКАЙЛО.

ДІТИ!

Вчіться. Бо дубів ріжуть.
Вчіться. Бо поява зуба мудрості у
роті дурня його розумового статусу
не міняє.

Не прагніть пустої слави і наго-
род. Не вдихайте багато хвалебних
випарів. Бо чим більше їх вдихнете,
тим важче будете видихати. Золота
фортуна усміхається не тоді, коли

Не лінуйтеся другові протягнути
руку, а ворогові дати під зад...ній
міст так, щоб він протягнув ноги або
ж виніс їх швидше із землі вашої.

Із сусідами не лайтеся. Але й не
дуже братайтеся. Бо, як твердять ін-
дійці, трагічно закінчується братан-
ня між тим, хто їсть, і тим, кого їдять.

Не вдавайтеся до оракулів. Ясно-
видців, ворожок. Хочете знати, що
буде завтра, підсумуйте, що ви зро-
били сьогодні.

Не заздріть чиємусь багатству. У
чужу кишеню заглядають лише зло-
дії і дурні. Розумна людина рахує свої
гроші...

Не обкладайте високою даниною
людей своїх. Податок – це хабар держ-
авним чиновникам за невиконану
ними роботу. І... Ніщо так не прини-
жує гідності великого чиновника, як
маленький хабар... Подбайте. Аби
ви не лише вміли, а й мали чим по-
шанувати один одного.

Насамкінець: дуже інтимне.

Будьте достойні жон своїх, а жони
ваші хай будуть достойні вас. Щоб
панували між вами віра й довіра!
Ніколи не вдавайтеся до пояса вір-
ності. Бо «пояс вірності» приносить
таку ж користь, як і бронжилет:
коли доля має покарати, то кілер щі-
лину знайде...

Євген ДУДАР.

Вчіться. Бо хоча дурість – також
дар Божий, але зловживати нею не
можна.

Виростете – князями станете.
Людьми начальними.

Та нема страшнішого лиха у кня-
зівства, як дурний князь. І чим
вище стоїть він, тим пагубніша його
глупість.

Не рвіть усі до головного пре-
столу. Засліплені жадобою влади,
перетопчете один одного. А фарисеї
посадають на головний престол сво-
го «Лжедмитрія». Із його «Мнішеч-
кою». І під їх «патронатом» облопо-
шать усе князівство. Вас же пустять
із торбами по світу. У своїм домі чу-
жинцями будете і злидарями.

чіпляють золоту корону, а тоді, коли
знімають сталеві наручники.

Краще мати одну маленьку зірку в
голові, ніж три великі на погонах чи
золоту – на грудях.

Коли станете князями, князьками,
а чи людьми владними, не скупіться
підтримувати культуру. Про культу-
ру народу не дбає лише його ворог
або ж невіглас, який боїться на тлі
культурної нації виглядати ще біль-
шим невігласом.

Шануйте, плекайте мову рідну.
Здорове коріння предків.

«А що росте без коріння?» – запи-
тує народна пісня. І відповідає: «Яни-
чари...» Мутанти з обмеженим інте-
лектом і необмеженою наглистю...

Полтавська новина: група спортсменів, серед них і чемпіон України зі змішаних єдиноборств, нападнику, напала на родину приватного підприємця, учинила в кав'ярні погром і відступила тільки після того, як син власника, захищаючись, застосував вогнепальну зброю...

СПОРТСМЕНІ І ДЖЕНТЛЬМЕНИ

на тлі історичного процесу

У сутичці одна людина вбита (нападник), двоє тяжко поранені: власник закладу і дитина, в яку поцілила рикошетом дробина.

Власне, подібна новина – не новина. Схожі сценарії розігруються по всій Україні.

Групи спортсменів, яких у певних подієвих контекстах називають частенько тітушками, можна без драматичного перебільшення називати бандами спортсменів.

Пригадую, як на початку буйних 90-х (минулого століття) точився публічний диспут на тему: «Чи може спортсмен узяти участь у протиправній діяльності, застосувати свою силу і підготовку «во зло» – проти пересічних громадян?» Романтично налаштовані публіцисти й тренери дружно запевнили: «Ні! Не може!» Бо заняття спортом пророшують у людині шляхетність, наполегливість, чесність і багато інших достоїнств, яких немає в далекій від спорту людині.

Можна не дуже старатися, щоб відшукати історичні витоки подібних тверджень. Заняття спортом, у його нинішніх формах, зародилися в джентльменському середовищі вікторіанської Великої Британії. А потім – і пішло, і пішло...

Але я не став би порівнювати українські бійцівські зали з клубами джентльменів.

Мені бракує романтизму.

На відміну від молодого героя веселенького радянського кінофільму «Зелений фургон» Володі Патрикєєва, який вигукував приблизно так: «Невже конокрад Красавчик – колишній футболіст? Це несумісно!» (Події відбувалися в 20-ті роки минулого століття в пошарпаній громадянською війною Одесі).

Виявилось, – цілком. Воротар (злочинське прізвисько «Красавчик») досить вправно крав коней.

Я не впевнений, що вправи для розвитку біцепсів водночас сприяють нарощенню шляхетності, а трицепсів – гуманності. Чи прямий удар правою – розвитку ширості й делікатності. А жим штанги лежачи – взагалі піднесеність душі...

У яких співвідношеннях перебувають ці речі – для мене незбагненна загадка.

А що більш-менш ясно: в українських реаліях спортивні клуби стали постачальниками тітушок, власне, найманців. Які за грошову винагороду допомагають багатим людям відстоювати їхні меркантильні інтереси. За допомогою біцепсів, трицепсів, прямих ударів. І не тільки руками, а й битами.

Одно слово, з джентльменством у нас якось не вийшло.

Хоча і в цього явища є свої історичні корінці. Послуги найманців широко використовували за середньовіччя. Наймані армії блукали сюди-туди Європою, сіючи розор і страждання.

У Речі Посполитій, до якої на той час входили й українські землі, практично кожний магнат (тодішній відповідник сучасного олігарха) утримував надвірне військо, за допомогою якого він залагоджував суперечки за землю, майно тощо.

Але, що характерно, найманство, як помітне соціальне явище, з'являлося тоді, коли слабшала державна влада. Часто воно було провісником занепаду держави.

Отакі ось корінці.

Павло **СТОРОЖЕНКО**.

ПЕРЕДПЛАТА ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА» І «БІБЛІОТЕКИ ЖУРНАЛУ...» НА 2018 РІК

Індекс	Назва видання	Кількість чисел на рік	Передплатна ціна на 1 міс.	Передплатна ціна на 3 міс.	Передплатна ціна на 6 міс.	Передплатна ціна на 12 міс.
97 835	«Перець. Весела республіка» Щомісячний багатоколірний сатирично-гумористичний журнал: карикатури, фейлетони, гуморески, вірші, анекдоти, народні усмішки, афоризми, пародії.	12	20,48	61,44	122,88	245,76
60 194	Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка» (Бібліотека кращих творів світових і вітчизняних сатириків і гумористів – класики і сучасники) Перчанський меморіал (українські сатиричні епітафії), Володимир Пальцун, П.-Ж. Беранже, Дмитро Шупта, Е. Т. А. Гофман, Павло Стороженко, Микола Петренко, Василь Чечвянський, Тарас Шевченко, Віктор Семеняка, Остап Вишня, Еразм Роттердамський, Аскольд Бегеба, Євген Дудар, Карел Чапек, Володимир Чепіга, О. Генрі, Михайло Стрельбицький, Ярослав Гашек, Юрій Береза, Федір, Микола Білокопитов, Марк Твен, Олег Чорногуз.	24	23,48	70,44	140,88	281,76
60 195	Комплект: журнал «Перець. Весела республіка» Бібліотека журналу «Перець. Весела республіка»	12 24	43,96	131,88	263,76	527,52

«Наші воїни-герої не втрачають почуття гумору і на фронті. По телеканалі «1+1» кілька разів проходив сюжет із зони АТО, в якому наші кулеметники, які хоч і мають найсучаснішу вітчизняну стрілецьку зброю, все одно зухвало «приколюються» над ворогом, ведучи по ньому прицільний вогонь із такого музейного експоната, як кулемет «Максим».

Від редакції.

10 КРОКІВ

Наша влада нас шанує,
Любить усіх нас.
По одній дорозі з нами
Йде оце до нас.
Десять кроків
Нам назустріч
Вже зробить змогла,
А народ
На цій дорозі
Так і не знайшла.

Олександр ШЕВЧЕНКО.
м. Черкаси.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Юрія ІЩЕНКА)

— Послухай-но, Джоне! Навіщо Україні якісь там «Джавеліни», коли в неї є така потужна зброя, якої нема в жодній армії світу?!

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Відмовившись від ядерної зброї та підписавши 1994 року Будапештський меморандум, Україна отримала гарантії безпеки не тільки від Росії, а також від Великої Британії і США. Де ці гарантії? Упродовж трьох років ми не отримали від Заходу жодної істотної фінансової чи гуманітарної підтримки. Де «план Маршалла» для України, про який так багато говориться? У нас часто складається враження, що ми ведемо війну наодинці».

Віктор Ющенко, третій Президент України
в інтерв'ю польському виданню «Rzeczpospolita».

«Ми усували суддю Вовка шість разів. Після кожного він звертався до Вищого адміністративного суду, і суд шість разів скасовував нашу ухвалу».

Сергій Козьяков,
глава Вищої кваліфікаційної
комісії суддів.

ЩУКА

На Щуку хтось бомагу в суд подав,
Що буцім би вона такеє виробляла,
Що у ставку ніхто життя не мав:
Того заїла в смерть, другого
обідрала.

Піймали Щуку молодці
Та в шаплиці
Гуртом до суду притаскали,
Хоча чуби й мокренські стали.
На той раз суддями були
Якісь два Осли,

Одна нікчемна Шкапа
Та два стареньких Цапа, —
Усе народ, як бачите, такий
Добрячий та плохий.
За стряпчого, як завсігди годиться,
Була приставлена Лисиця...
А чутка у гаю була така,
Що ніби Щука була частенько,
Як тільки зробиться темненько,
Лисиці й шле — то щупачка,
То сотеньку карасиків живеньких
Або лінів гарненьких...
Чи справді так було, чи, може,
хто збрехав
(Хто ворогів не мав!), —
А все-таки катюзі,
Як кажуть, буде по заслужі.
Зійшлися судді, стали розбирати:
Коли, і як воно, і що їй присудити?
Як не мудрий, а правди ніде діти.
Кінців не можна поховати...
Не довго думали — рішили —

КІНДРАТ

Збирається Кіндрат орати:
Готов батіг, ярмо дістав;
Пішов же воликів та плуга добувати —
Йому ніхто й не дав.

Готова і дуга, й удили, —
Не достає — возочка та кобили...

Левко Боровиковський (1806–1889).

І Щуку на вербі повісити звеліли.
— Дозвольте і мені, панове,
річ держать, —
Тут обізвалася Лисиця. —
Розбийницю таку не так судить
годиться:
Щоб більше жаху їй завдати
І щоб усяк боявся так робити, —
У річці вражу Щуку утопити!
— Розумна річ! — всі зачали гукать.
Послухали Лисичку
І Щуку кинули — у річку.

Леонід Глібов (1827–1893).

Рубрику веде **Валентин ШУЛЬГА**.

Весела республіка

Павла Глазового

Наші незабутні одноперчани

Найбільша кара для письменника — бути непрочитаним, а найбільша похвала — бути зачитаним, як кажуть, до дірок. Так ото до других із небагатьох поетів-гумористів-сатириків другої половини двадцятого століття належить Павло Прокопович Глазовий.

Не знайдете сьогодні на карті України ні села, ні селища, ні міста, де б не знали, не шанували творчості цього видатного сміхотворця. Від покоління до покоління, як естафету, передають його гуморески, байки, мініатюри, смішинки. Тисячі аматорів-читців і не менше початкуючих поетів-гумористів пишуть «під Глазового».

Понад півстоліття в Україні існує весела наука Павла Глазового під назвою «Сміхологія», яку він не просто створив, дослідив і розвинув, а вистраждав, виборов у нелегкому суперництві в тому числі й на сторінках «Перця», де він тривалий час працював на посаді заступника головного редактора.

Тож згадаймо нашого перчанина-сміхолоба.

Аркадій МУЗИЧУК.

До 95-ліття ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

БАТЬКОВА НАУКА

Водить батько зоопарком
Хлопчика малого.
— Ти ж уважно придивляйся,
— Поучає строго. —
Он верблюд неоковирний,
Корабель пустині.
Бач, у нього, дармоїда,
Два горби на спині.
Він до їжі як дорветься,
То вже не зівас:
Сам по горло нажереться
І в горби напхає.
О, дивися! Став на ноги,
До бар'єру суне...
Можеш, синку, дулю дати.
Ось побачиш, плюне.
А хлопчина рад старатись!
Роздражнив тварину,
Тицьнув дулю й заховався
Батькові за спину.
Як крутнеться та як плюне
Бісова худоба!
Заліпило батьку очі,
Заплювало лоба.

Батько хлопця смик за вухо,
Потім за волосся.
— Ну яке ж ти стерво, — каже,
— В кого ти вдалося?!

ЛАСКАВА ДІВЧИНА

За прилавком у крамниці
Дівчина білява.
Покупець тихенько каже:
— Ви така ласкава!
А оті, що рядом з вами,
Старші продавщиці,
Їй-же-ей, бувають часом
Люті, як тигриці. —
А дівчина крутить гудзик
На новім халаті.
— Так я ж, — каже, —
на практиці,
А вони вже в штаті.

ГОЛУБ'ЯТА

В санаторії зустрілись
Сидір і Варвара.
Покохались, полюбилися,
Як голубів пара.
Він підтопаний добряче,
А вона — ще дівка.
В нього лисина, а в неї
В кучерях голівка.
Він шептав їй: — Не боюся
Ні людей, ні суду.
До кінця тебе, Варюсю,
Я кохати буду!

А вона аж умлівала,
Дивлячись на нього:
— До кінця люби ти будеш?
Тобто, до якого?
Він, як голуб до голубки,
Припадав до дівки:
— Ясно, серце, до якого.
До кінця путівки.

НОВА ЖІНКА

Взимку з бабою своєю
Розлучився дід,
А улітку взяв молодшу
На сімнадцять літ.
Люди кажуть:
— Баба ж з вами
Вік свій прожила,
То чого ж ви розлучились?
— Бо вона хропла.
Спить вночі і свище носом,
Виє, як труба.
— А нова дружина ваша
Не хропе хіба?
Дід бурчить:
— Звідкіль я знаю,
Чи хропе нова,
Як вона вночі ніколи
Дома не бува.

ПІДМІТАЙЛО

— За що тебе, — запитала
Синка свого мати, —
Міліція заставила
Двори підмітати?
— За те, мамо, що вітрину
Розбив головою.
— Ти ж міг себе окалічить.
— Так я бив чужою.

ЗАКОХАНИЙ КУЗЬМА

У садочку пригорнулась
Галя до Кузьми.
— Як Ромео і Джульєтта
Будем жити ми. —
А Кузьма очима блима:
— Думала б сама...
Ну при чому тут Ромео,
Коли я Кузьма? —
Трохи згодом Галя далі
Розвиває план:
— Будем жити, як Людмила
І її Руслан. —
А Кузьма сопе сердито:
— Не годиться теж.
Ти ж Галина, не Людмила.
Юринду плетеш.
— Ну, а як? — питає Галя
Впертого Кузьму.
А той каже: — Будем жити,
Як німий з Муму...

В ТЕМНІЙ ЗАЛІ

Жінка смика чоловіка:
— Нахилися нижче.
Перед нами он дівуля
Спить, аж носом свище.
Чоловік увесь затрясся,
Засичав: — Іди ти!
Треба було задля цього
Ще й мене будити...

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

— А ти знаєш, — Гнат питає
В родича Тимошка, —
Що у Києві на стінах
Почепили дошки:
«В цім будинку жив художник»,
«В цьому жив письменник»?
А ось я живу на світі,
Скромний Гнат Вареник,
Одинокий, нежонатий,
Вигнав жінку з дому
І виплачую проценти
Синові чужому...
А коли засну навіки
У сирій могилі,
Чи напишуть щось на хаті
Друзі мої милі?
— Не журись, — сказав Тимошка
І утішив Гната:
— Ми напишуть щось на фанері:
«ПРОДАЄТЬСЯ ХАТА».

ХАРЯ

Баба сердиться на внука:
— Ох же ж оглашенне...
Харя, чуєш? Повернися!
Харя, йди до мене!
Біля баби зупинився
Молодий мужчина.
— Що за слово?
Що за «харя»?
Це ж мала дитина!
Баба каже: — Ви, будь ласка,
Не чіпляйтесь даром!
Я ж не винна, що хлопчину
Назвали Ерхаром.

МИРОН з МІКРОФОНОМ

Співав Мирон
У мікрофон.
Лауреатом став Мирон.
Тепер Мирон — велика цяця.
А як по правді розібратись,
То не Мирон лауреат,
А мікрофонний апарат.

ПО ЩАСТЯ ДО ЄВРОПИ!

На городі – будяк,
А коза – у лузі.
Не знайду я ніяк
Радості в окрузі...

Ось візьму і дремену,
І не заважаюсь!
У Європу ту тісну
Якось вже запхаюсь.

Там на мене зачекались
Вантузи і клізми,
Швабри, віники, мочалки
Й інші механізми.

Нашинкую там бабла,
Заховаю в банку,
Повернуся до села
На Тойоті-танку.

Ось тоді й радіти буду
Нашій лагідній природі,
Бугаю, коту-приблуді,
Будякові на городі.

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.
м. Київ.

ІРОНІЧНІ МІНІАТЮРИ

З ІНТЕРВ'Ю ТЕЛЯТ

А щодо питання – з'їсти вовка...
Потрібна вкрай серйозна підготовка!

З ІНТЕРВ'Ю ЛОМА

– І ще таке вам запитання –
Книга прочитана остання?!
І вже за мить відповідь Лома:
– «Енциклопедія прийомів»...

ЯКА БЛИСКУЧА

Та жодної фальшивої ноти...
Ну хто ж у дрібні подробиці лізтиме?!
Яка блискуча акторська робота
Брехні у виконанні... ролі Істини!

ФІЛОСОФСЬКІ РОЗДУМИ МУХИ

Важкі... ну, як не глянь... стежки –
Не так слони, як павуки!

УЧАСНИК

Дід Микита справу знає туго –
Хоч на возі, а учасник руху!

ПРОГРЕС

Це очевидно, як і грам по двісті!
Як і у банці трілітровій – мед...
Прогрес... ну, що ви... не стоїть на місці,
Прогрес все ж – шкандибає вперед!

ПРОВОДИТЬ

То майстер – кажете... Оце якраз!
Але ж проводить... майстер-клас.

Володимир ДАНИК.
м. Черкаси.

Люська Бриндзячка, не обтяжена сімейними зобов'язаннями 33-річна молодичка, ніяк не могла жити в мирі зі своїм язиком. Лукава її натура не давала спокою цьому причандаллю людського організму, який потрібно, за народними повчаннями, тримати за зубами. Та він, підлий, був настільки гострий, що пролазив-проникав, як той вуж, крізь найменшу щпаринку поміж розумом і зубами. Стільки бідна жінка зазнала, м'яко кажучи, непорозумінь, через оте нетримання і унеможливлення керувати мовним процесом! Кажучи простішим, обивательським, словом, сказане випереджало мисль, а тому запізніле каяття приходило з внутрішнім протиріччям типу «може, й не треба було це казати, та що ж поробиш, коли я така вже вродилась».

Ось по весні, коли ще тільки ледь-ледь заблагословилося на тепло, ще й грак не прилетів, Люська подалася в правління, щоби виписати поросятко, «бо за отією Катериною ніколи не встигнеш – перебере, а тобі на негоже». Трішки полаявшись із головишиною секретаркою, Люська вийшла з контори, тримаючи в руці заповітний папірець-виписку. В цей час сюди ж підрулив бензовозом Роман Дзьобка. Цей мовчун-холостяк, майже Люсьчин ровесник, знався на будь-якій техніці, а тому всім і завжди була потрібна його допомога. Ця хазяйно-

витість дуже потішала жінку – завидний наречений. Минулої осені Роман випадково підвозив Люську з райцентру. Як не старалася говірка жіночка розговорити парубка, той лише двічі прорік стиха «поду-у-умаєш» і «бува-а-ає».

– Ромцю, ти куди далі? – усміхнувшись лукаво, поцікавилася жінка.

– Їхатиму заправляти трактори на Смаглинне.

– О, так це ж повз свинарник. А я за поросятком. Підкинеш?

– А чого б то?..

Дорогою Люська все чіплялася до водія.

– А ви поросят набрали? Треба не прогавити, бо Катерина знову перебере для своїх та конторських, а людям – здохляки... Може б, ти якось вибрався та подивився на дідового мотоцикла в клуні? Га? А у вас корова тільна?..

Парубок, як завжди, – або мовчав, або хитав головою. Біля свинарника Люська вже без надії перепитала: «Ну то що, заскочиш?».

Той кивнув і без емоції додав: «Завтра».

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Семен.

Вже вчора Люська заходилася готуватися до завтрашньої зустрічі: дістала зі скрині материні чорні черевики з залізними пряжками, зелену кофтину з брошкою і про всяк випадок – квітчасту вовняну хустку. Зварила холодець зі старого качура, дістала з погребя вишнівку...

ЗБИТІ МРІЇ

із літ недавніх

Ой, солодке оте очікування. Молодиця полинула у мрії і вже, було, навіть майбутнім діткам ймення вигадала. Та... немає парубка. Вже й ніч. Люська, не витримавши невідання і душевної муки, гайнула селом у сподіванні побачити примітний бензовоз. На лихо, автівка стояла біля двору Бурячихи – колгоспної ланкової, вдови, у котрої гарна дівка на виданні. Ревнощі засліпили очі й розум Люсьчин – вона загребла жменю грязюки з калюжі і пожбурила в авто.

Душа нуртувала цілу ніч. Не дала сну й на хвилинку. Готувалася страшенна помста! На ранок на вигоні, пригнавши корову до череди, Люська у всій красі, з найменшими подробицями, змалювала

походеньки Романа, а в кінці додала: «А може, то Бурячиха для себе молодого захотіла? Двох заїздила – мало їй».

Брехня селом котиться колесом, а тому вже до обіду тільки німий Панько не плескав язиком про «женильбу віку».

Парубка так дістали ці глузування, що не відав, що робити. Так тривало кілька днів, аж поки Роману не стрівся сторож Семенович. Перекинувшись кількома словами ні про що, Семенович побачив, що молодик страждає від пліток та надмірної уваги.

– Слухай, хлопче, – почав старий. – Я тебе навчу, як бути. Ти ж пізно повертаєшся з поля, так? Ну от... Значить, ставиш бензовоз біля Люсьчиного двору... Там лампочка на стовпі – мені й звідси видно. То я пригляну – все одно не спиться, а ти йди собі додому.

Парубок так і зробив.

Наввчора все село смакувало новину – Ромка Дзьобка ночував на пухових подушках у Люськи Бриндячки. Та аж позеленіла від злості: «Брехня-я-я! Покльо-оп!». Три дні в ланці її було нечутно, ні з ким не балакала, сторонилася. А Роман, прихопивши з собою могорич, сидів біля куреня Семеновича і, поправляючи галузкою вогнище, задоволено слухав чергове напучування сторожа.

Володимир РИНДЕНКО.

УСМІШКИ ВІД ВАЛЕНТИНИ

ЧОЛОВІЧЕ, РЯТУЙ!..

– Чоловіче, рятуй!
– Чого тобі там треба?
– Та не мені! Он Василько копійку проковтнув!
– Ото! Зчинила гвалт, ніби він проковтнув євро чи долара!..

ЗДІЙСНЕНА МРІЯ

– Іване! Чи здійснилася хоча б одна мрія твого дитинства? – запитує дружина.
– О-о-о, так! Бувало, коли мати тягала мене за чуприну, я мріяв стати лисим!

МІЖ ДРУЗЬМИ

Микола, Василь і Петро – друзі з дитинства. Якось завели мову про одруження.
– А знаєте, друзі, що я думаю з цього приводу? – каже Петро.
– І що? – до нього Микола і Василь.
– Шукаймо таку сім'ю, у якій є три сестри, та й одружуймося з ними.
– І що?..
– І чому?..
– По-перше, будемо родичами, по-друге, у нас буде на трьох одна теща.

ТЕЩА І ГАДЮКА

– Ти знаєш, друже, одного разу ми всією сім'єю пішли до лісу. І там гадюка вкусила тещу за ногу.
– І що ж – теща померла?
– Де там, живе й тепер. А от гадюка здохла.

Валентина БУГРІЙ.

м. Долинська Кіровоградської області.

Володимир СОЛОНЬКО (тема Юрія ІЩЕНКА)

– Дзвоню Івану Івановичу!.. До нього йде таємний агент НАБУ!..
– А як ти знаєш?!
– Так їх же на відкритому конкурсі обирали!.. А цього як переможця ще й по телевізору показували!..

Дружній шарж Михайла ШЛАФЕРА

Саша ЧОРНИЙ

КІЛЬКА СЛІВ У ЗВ'ЯЗКУ

Прикметно, що творчість Саші Чорного привертала увагу освіченої публіки, коли в суспільстві відчувалась затхлість застою, з темних кутків лізло мракобісся, а непродуманість соціального й політичного життя спричиняла зневіру й песимізм. Так було за життя Саші Чорного, коли в роки реакції він активно друкувався в санкт-петербурзьких журналах, у тому числі й у відомому нам «Сатириконі».

Так сталося й пізніше, в роки радянського застою, коли в 60-70-х роках минулого століття сатири Саші Чорного стали знову видавати й перевидувати. Звісно, всі суспільні виразки, які публічно картав Саша Чорний, офіційно приписувалися царській Росії. Але, як кажуть, ми ж знали... Надто вже точно накладалися сатиричні образи, створені поетом до Жовтневого перевороту, на явища й характери розвинутого соціалістичного застою.

Перечитуючи твори поета-сатирика нині, ловиш себе на думці: «Йо-мою! Знову накладається! І «за поребриком», і в нас...»

Звісно, Саша Чорний писав російською. Він володів нею віртуозно. І в той же час Саша був близький Україні. Бо народився Олександр Михайлович Глікберг в Одесі. Саша Чорний – його літературний псевдонім. Він навчався в Білоцерківській гімназії. Вперше надрукувався в житомирській газеті «Волинський вестник». У віршах не раз згадує українські «города и веси». А рядок «Там лежало полтавское сало в пакете» (вірш «Чуткая душа») мене просто розчулив: «На тобі: Глікберг – і сало!..»

Із почуття вдячності за схильність до полтавського «шпеціалітету» (це слово я поцупив з німецької) я вирішив перекласти кілька відомих сатир Саші Чорного українською.

А чому б і ні!

Дякую тобі, великий сатирику!

Павло **СТОРОЖЕНКО**.

НА СЛАВНОМУ ПОСТУ

Фейлетоніст скуйовджений
Засунув в рот перо.
Халат на ньому зношений
І брилик «болеро»...

Чим у наступнім номері
Здивує він читак?
Зима. Життя в Житомирі
Сонливе, як байбак.

ПерЕдруками живиться
Газета-інвалід
І тільки, як помилився,
Бува, розвеселить.

Не згадуй поліцеймейстера,
Духовних і селян,
Чинowników, брендмейстера,
Торговців і дворян.

Султана, предводителя,*
Толстого і Руссо,
Адама-прародителя
І навіть Клемансо.**

Життя не тішить змінами,
Суворий долі крий:
Є звичними новинами –
Парад і мордобій.

Фейлетоніст скуйовджений
Жмакає брилик свій:
Парад – сюжет заношений,
Й не диво – мордобій!

1908.

* Виборна посада дворянського самоврядування в Російській імперії. Були губернські й повітові предводители. Обиралися дворянськими зібраннями.

** Французький політичний і державний діяч (1841–1929). Один із засновників французького радикалізму.

НАЩАДКИ

Наші предки лізли в клітку
І шепталися щораз:
«Скрутно, братці... Але дітки
Краще житимуть за нас».

Діти, як дорослі стали,
Лізли в клітку в грізний час.

«Наші діти, – теж зітхали, –
Стрінуть сонце після боа».

Нині, як в той час далекий, –
Думка утіша одна:
Наші діти прийдуть в Мекку,
Якщо не вдалося нам.

Навіть терміни назвали:
Хто – літ двісті, хто – п'ятсот,
Поки ж клякни у печалі
І харчи, як ідіот.

Дулі навкруги барвисті,
Вмитий, милий виднокіл...
Чорта з два! Як там двісті?
Я хіба Мафусаїл?

Я, як пугач на уламках
Переламаних богів.
В ненароджених нащадках
Ні братів, ні ворогів.

Я для себе трішки світла
Хочу, поки ще живий,
Від кравця і до піта
Зрозумілий заклик мій...

А нащадки... Долю звично
Слухають нехай свою,
Проклинають присмерк вічний
Й головою в стінку б'ють!

1908.

МЕРТВІ ХВИЛИНИ

ЗанЕсло довкола веранди.
Темніє ліловий відкіс.
Розпухлі закутавши гланди,
До шибки я носа притис.

Шперович – банкір із столиці
(І справжній російський єврей) –
На лацкані гілка брусниці –
Пірнає в замет край дверей.

Там Рая його в три огреби
Свій перстень впустила у сніг
Й, обличчя підвівши до неба,
Лама жирні пальці свої.

В душі моїй острах і мука:
Ах, знайде Шперович чи ні?
Дванадцять kindжалів розпуки
Увійдуть у серце мені...

Підвівся... Плює... Слава богу!
Нехай живе правда, ура!

Шперович іде до барлогу,
Дружина ридеє в боа.

1911.

ЛАМЕНТАЦІЇ

Любо як при світлі лампи
Милі гортати книжки,
Роздивлятися естампи
Й бренькати етюд легкий.

Душу бавлячи манірно
Дивним чаром краси,
Лити у російську прірву
Мед мистецтва золотий.

У книжках життя святкує,
Тішить всіх своїх гостей
І гарнір їм пропонує
З мук і радощів людей.

Сміх, боріння, перемини,
Рвуть із м'ясом кожен шмат!
А у нас... кутки та стіни
І, звичайно, стеля над...

Так, не вірячи у міфи,
Персональних ждеш подій!..
Захворіти, може, тифом,
Влаштувати мордобій?

В книгах геній Соловйових,
Гейне, Гьоте і Золя,
А довкіл від Іванових
Ходить ходором земля.

На полотнах Магдаліни,
Сонм Мадонн, Венер і Фрін,
А довкіл сутулі спини
Мутнооких Акулин.

Де життя події грізні,
Окрім нежиті і бліх?
Живемо давно, як слизні,
У крихтах тривоги дрібних.

Скиглимо й вві сні. Для спорту,
Збайдужівши геть до них,
Прагнемо і бога й чорта,
Втративши себе самих.

Й спозаранку до півночі
Діти й старики навкруг,
В сторінки уп'явши очі,
Небувалим дразнять дух.

В звуках музики – страждання,
Біль кохання, відгук гроз,

А довкіл – одне харчання,
Стогін, хрип і посвист лоз.

Ну чому? Мовчи й не рипнись.
Фатум – пан, ти – тільки раб.
Плюнь, оглухни і осліпни,
І вовтузся, наче краб!

Любо як при світлі лампи
Милі гортати книжки,
Роздивлятися естампи
Й бренькати етюд легкий.

1909.

ЗАРАДИ ЧОГО?

У скороченні

Напевне, не зовсім пристойно
Під час переливів хропіння
Спитати когось нетактовно:
Заради, заради чого?

Втім, я не беру усіх скопом.
Мені перевірити схотілось:
Себе уважати холопом,
Чи я – рідних просторів син?..

Заради чого так ласкають
Союзно-нікчемну в нас пададь?
Заради чого не бажають,
Щоб всі научились читать?

Заради чого казнокради
Біжать табуном в патріоті?
Заради чого як шараду
Доводиться правду нести?

Заради чого повсякчасно
Думбадзе* плюють на закони?
Заради чого ми нещасні,
Безсилі, убогі й німі?..

Чини із газети «Россия»,
Прошу вас, молю вас – скажіть же
(Що ви не глухі, є надія),
Заради, заради чого?

1911.

* Іван Антонович (1851–1916), генерал-майор Свити, ялтинський ґродоначальник, монархіст, чорносотенець, один із покровителів «Союза русского народа».

Переклад
Павла **СТОРОЖЕНКА**.

Днями до редакції навідався народний політолог Ступа Макогонович Головастий і розповів, над чим працює. Людина широких інтересів і полум'яний патріот, він цікавиться всім, що відбувається в країні. І дає одразу радикальні поради. Свій монолог на зустрічі з редакцією Ступа Макогонович присвятив аналізу виступу міністра соціальної політики України пана Реви, в якому той дорікнув українцям, що ті багато їдять, і тому їм завжди бракує зарплат і пенсій. Висновок із цього слід було зробити такий, що коли українці їстимуть менше, то їм грошей вистачатиме, а коли перестануть їсти взагалі, то грошей їм просто нікуди буде ділати.

— Пан Рева торкається важливого питання, але не пропонує способу його вирішення, — сказав Ступа Макогонович. — Скільки нашим людям не дай, все на харчі витратять. Он у Європі на харчі громадяни витрачають 10-12% від заробітку, а в Україні на харчі йде понад 60%. Від цього страждають і вони самі, і держава, котра не може їх забезпечити прибутками, за які вони могли б себе прогодувати. При цьому пан Рева не пропонує, як цьому слід запобігати на державному рівні. Якби я був на його місці, то порадив би врегулювати цю важливу для економіки України проблему з допомогою змін в оподаткуванні.

Щоб різко зменшити споживання харчів, я оподаткував би громадян зубами. Передні, що кусають, — за однією ставкою, а кутні, що жуять, — за іншою. Податок цей має бути прогресивний. У кого більше зубів, той сплачує більший податок. У кого менше зубів — менший. Розмір податку залежить від кількості зубів та їхнього значення в жувально-кусальних діях. А в кого їх взагалі немає, той отримує соціальну пільгу і від оподаткування зубів звільняється.

Логіка такого оподаткування проста і справедлива: у кого всі зуби, той і їсть більше за того, в кого їх менше. А найменше їсть той, у кого зубів взагалі немає. У тих, у кого міцні зуби, можливості при виборі харчів ширші. Бо зубатий може і дерево гризти, а беззубому і тирса не по зубах. Такий податок зменшить купівельну спроможність зубатих, і вони їстимуть менше. А купівельну спроможність беззубих залишить без змін.

Зуб за зуб

Зустріч з цікавими людьми

У середньому харчів громадяни стануть споживати приблизно однаково. Бо одні не зможуть харчі купити, а другі не зможуть з'їсти те, що їм не по зубах. І проблема в такий спосіб вирішується. У держави і в громадян одразу з'являються надлишки і грошей, і харчів. Та найголовніше в тому, що так, крім профіциту, буде відновлено і соціальну справедливість. Бо споживання вирівняється, і зубаті та беззубі опиняться у приблизно однаковому сегменті. А кошки споживання при цьому будуть однаково збалансовані і по можливостях, і по вартості.

Громадян, які користуються вставними щелепами, імплантатами, коронками і мостами, я заніс би в окрему категорію платників податків, які вдаються до незаконної конкуренції і безпідставно користуються штучно набутими перевагами. Я ввів би акциз на протезування і лікування зубів, а вставні щелепи, мости та імплантати прирівняв би до холодної зброї і дозволив би їх використання за спеціалізацією, а наостанок обклав би високим податком, після сплати якого на придбання харчів вже нічого не залишалося б, аби й їм нічого було на зуб покласти. Кожний стоматолог мав би подавати дані про своїх пацієнтів до компетентних і податкових органів для ведення їх належного обліку. А тих дантистів, хто таємно надаватиме послуги на дому, я б судив і позбавляв зубів за принципом зуб за зуб з конфіскацією майна, дружин і дітей.

Оскільки зуби і вставні щелепи — це інструмент подвійного призначення і використання, я їх зберігав би у спеціальних сховищах або сейфах і видавав тільки для виконання службових завдань чи санкціонованого пережовування їжі. Бо зуби можна застосувати і для того, щоб кусати і гризти собі подібних. А це вже становить значну загрозу для безпеки суспільства.

У перспективі я прийняв би програму видалення зубів усьому населенню і

видавав би громадянам вставні щелепи тільки на час прийому їжі в обідню перерву чи виконання службового завдання. У ресторані я забезпечив би видачу зубів залежно від вартості зробленого замовлення. А після завершення процедури чи виконання завдання знову забирав би їх на зберігання.

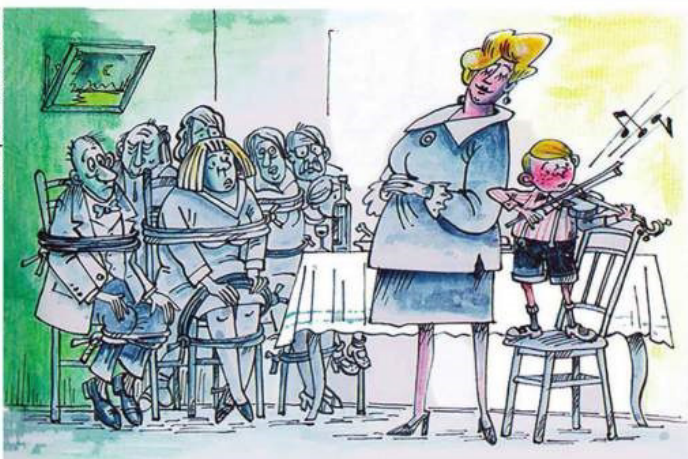
Зуби могли б бути також і засобом заохочення громадян. Їх би видавали як державні нагороди чи іменну нагородну зброю за особливо видатні досягнення у професійній чи громадській діяльності. Чим вони вищі, тим більше імплантатів вставляється, тим повніша вставна щелепа видається індивіду в постійне користування. Тим більше він має право з'їсти. Це врегулювало б споживання відповідно до заслуг. Суспільний статус особи можна було б встановлювати за кількістю імплантатів чи зубів у вставній щелепі. За особливі заслуги зуби можна було б прикрашати коштовними металами і камінням і дозволити тримати у себе в сейфі з оформленням дозвільних документів.

Несанкціоноване використання зубів слід прирівняти до економічного злочину, кваліфікувати як шкідництво і переслідувати за статтею кримінального кодексу. Тільки тоді, коли буде встановлено державне регулювання права користування зубами, українці перестануть зловживати їжею і створювати урядові проблеми.

Ступа Макогонович Головастий повідомив, що вже подав свій законопроект на обговорення до парламенту і не сумнівається в тому, що усі депутати, яким обіцяні особливі привілеї на кількість зубів, які їм видаватимуть на час виконання депутатських повноважень, приймуть одноголосно уже в першому читанні.

Бесіду записав
кулуарно-парламентський кореспондент
Веселої Республіки «Перець»
Антон ПОБИЙВАСГРІМ,
а до друку подав Тарас КІНЬКО.

Валерій ЧМИРЬОВ

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Олексій КОХАН

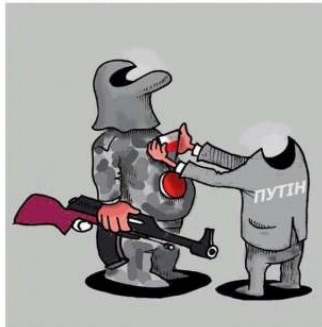

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Я ж мріяв повернутися додому на «крутій тачці»...
— Та не журись! Хлопці для тебе «найкрутіший» інвалідний візок «відіжмуть».

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ГАЙНО

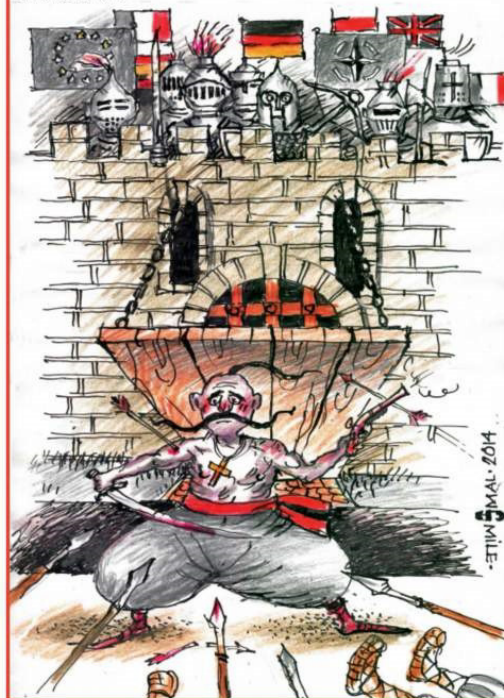
перець на передовій

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не витягнемо... Доведеться розвантажити.

Олег СМАЛЬ

«РУСЬКИЙ МІР» І ДОНБАСЬКИЙ ТИП

Частівки-мініатюри
з кремлівсько-донецької натури

Сепаратисти й окупанти —
Усі вони з одної банди.
З яйця двоголового орла.
Тож — носії брехні і зла.

Гнів все більш бере месію:
Мріяв про Новоросію,
Запевняв, молився
Та в дурні пошився.

У «русского міра» —
Вовча душа й шкіра.
Вовчі ікла має
Вся бандитська зграя.

Путін обіцяв народу
Млинці у сметанці.
Та отримав в нагороду
Цілу купу санкцій.

Чом «кримнашівці» у горі? —
Бо ні збілизька, ні здаля
Ані місяць, ані зорі
Вже не світять із Кремля.

Сепаратизмом пахло на Донбасі
Не віртуально — у реальнім часі.
Свого добився «русский мір» —
Перетворився Донбас на тир.

Москва «не гонить порожняк»
В окупаційні зони —
Бандитський посила «важняк»
В машинах і вагонах.

В імператорському чині
Уявля себе він нині.
Поки бавиться месія,
До розвалу йде Росія.

Вже Захарченко й Плотницький
У Кремля не в моді.
«Дасть їм жаба скоро цицьки» —
Кажуть у народі.

Скоро кожен в цих «НР»
(факт, на жаль, печальний)
Матиме свій БТР
І танк персональний.

І що воно таке — ОРДЛО?
Що означає назва ця?
Читай з початку чи з кінця —
Та смисл один — це зло.

У всіх гумконвоїв
Диспетчер один:
Кому — параноїк,
Кому — сучий син.

В «ДНР» і «ЛНР»
У обох один жонглер —
Смика ниточки здаля
По-злодійському — з Кремля.

Оскаженілий параноїк
Родом із ЧК
Возить смерть у гумконвоєх,
Яка теж його чека.

Аркадій МУЗИЧУК.

СПРАВИ ДЕРЖАВНІ

У сенаті ДНРи точаться дебати:
ЛНРа попросила позику надати
На поповнення бюджету на суму сто гривень.
У заставу надається зозулястий півень.

Володимир ЖУРБА.

Колобка Ведмідь зустрів
І одразу ж його з'їв.
Потім всім розповідав,
Що від Лиски врятував.

Багато карних справ відкрили,
Та жодного не посадили.
Мабуть, для VIP-осіб впливових
Немає в'язниць п'ятизіркових.

Там русский дух...
Там Русью пахнет!

А. С. Пушкин

Хворіє «русский дух» і чахне,
Де він — там Руссю і не пахне,
Адже Росія з «русским міром»
Смердить війною і сортиром!

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

За тридцять грошиків
Продавсь колись Іуда.
А нині ж досить
І медаль на груді...

Микола КАПУСТА.

ПОНЧИК

Дожовий свій пончик,
Брудна підмосковна вато!
О, ні! Ти не Понтій —
Розпливчаста тінь Пілата.

Ось вам, росіяни
Із прізвищами на «-енко»,
Брехні марципани —
Консерви і одноденки!

І вже ви не просто
Вмиваєте жирні руки —
У нападі злості
На нас націлєвши «Буки».

І хоч би один з вас
Зізнався у нападі щирим:
Зламала нас призма
Чужого «русского міра».

Микола ЦИВІРКО.

ЗАСПОКОЇВ

Дружина зустрічає чоловіка:

- Де ти швендяв цілісіньку ніч? Я і на хвилинку задрімати не могла...
- Гадаєш, я спав?..

ВАПТЕЦІ

Заходить чоловік і щось тихо шепоче аптекарці.

- Які ще «захисні засоби»?! – обурюється та. – У нас тут аптека, а не Міністерство оборони.

НЕ ЗАСМУЧУЙСЯ

Дружина пиляє чоловіка:

- От Данильчуки живуть, не те, що ми з тобою! Подивися, якого автомобіля вони купили.
- Не засмучуйся, голубко! Коли ми купимо автомашину, вони свою здадуть у металобрухт!

ПІСЛЯ ЖНИВ НЕ СТРИБНЕ

- Ганю, а чому ти свого Петра не пускаєш на курорт?
- Бо він любить стрибати в гречку.
- А ти посилаєш його після жнив.

ШКОДА

- Чого така засмучена?
- Та оце почула, що мій колишній чоловік одружується з Настею.
- То ти ж сама з ним розлучилася. Чого ж тепер сльози ллєш?
- Та я не за ним плачу. Мені Настю шкода.

ДІЖДАЛАСЯ

- Ми прожили лише тиждень після весілля, а ти вже починаєш сваритися, – дорікає чоловік жінці.
- А ти знаєш, що цього моменту я чекала весь час.

ВДАЛЕ ОДРУЖЕННЯ

- Ти чув, як вдало одружився наш Микола?
- Що, мабуть, багата та вродлива жінка?
- Ще краще! Вона втекла від нього на другий день після весілля...

ДОБРИЙ КУМ

- Ганя доброго кума має.
- А ти звідки знаєш?
- Як звідки? Степан як поїде у відрядження, то він постійно приходив до неї рубати дрова.

Повідомив Семен **ТОВСТИЙ**.
смт Врадіївка Миколаївської області.

Володимир СОЛОНЬКО

ВІД СОФОКЛА І ПАВЛИЧКА ДО ТИТЕЧКА

Нещодавно в Україні побачила світ книга поезій поетів ХХ століття, яку її упорядник і видавець Іван Малкович назвав «Від Бажана до Жадана».

А ось свіжа книга літературних пародій лауреата премії імені Остапа Вишні **Юрія Берези** «Перелаз на Парнас» дозволяє сказати про її зміст такими словами: «Від Софокла і Павличка до Титечка». Адже видаючи свої найкращі твори, пересмішник із Рівного подарував читачам майже 200 дотепних «плодів», талановито іронізуючи з рядків багатьох відомих і менш відомих, незабутніх і нині сущих українських поетів, серед яких Євген Гуцало, Володимир Затулівітер, Василь Гей, Дмитро Павличко, Михайло Шевченко, Віктор Романюк, Ігор Павлюк, Олександр Ірванець та ще чимала когорта.

До потрапляння під палітурку книг ці літературні пародії публікувалися в різних газетах і журналах, колективних збірниках і знайшли схвальний відгук як критиків, так і шанувальників цього складного жанру. Тому вкотре викличуть щирі усмішки в тих, хто знайомитиметься з ними в книжці «Перелаз на Парнас», до якої доклали своїх зусиль художники-карикатуристи Олексій Кохан з Києва та Віктор Голуб зі Здолбунова, що на Рівненщині. А редакторство взяв на себе один із «позичальників» пародійованих текстів – автор цих рядків.

Благословило вихід книги видавництво «Волинські обереги».

Микола **ПШЕНИЧНИЙ**.

Володимир СОЛОНЬКО

Якось уранці дід Гаврило почув по радію, яке більше мовчить, хрипить, ніж по-людському говорить, а тут його як на те прорвало, цікаву новину. Правда, почув лише на ліве вухо, бо праве останні 20 років дає збої. Так ось якийсь високий начальник, а може, й сам прем'єр, сказав, що з другого півріччя, а воно вже на носі сиділо, країна вироблятиме на душу населення по півтонни м'яса та масла, по дві тонни молока та металу і ще багато всякого залізничця, пластмаси, паперу.

Словом, буде ізобіліє. Велике покращання. Уже через тиждень.

Хоч аж ніяк не всі цифри дід Гаврило запам'ятав, а з тими, що ще трималися у пам'яті, вирішив з бабою Настею поділитися. Вона саме лаштувалась у печі борщ варити.

- Ти чула?
- Та нічого я не чула.
- Так ото я думаю, що, може, не треба сьогодні варити борщ без м'яса, а дочекатися другого півріччя.
- Кого-кого дочекатися? – спершись на рога, перепитала баба. – Борщ я вже засунула у піч.
- Другого півріччя, кажу!
- А це хто такий?
- Скоро прийде, то й побачиш. Це він принесе по півтонни м'яса, два центнери олії, тонну борошна на душу.
- І для чого нам стільки? Що ми з тим м'ясом, салом, олією робитимемо? Треба йому сказати, хай не все одразу несе, – баба присіла на ослінчик і продовжувала розподіл продуктів. – Частину дітям віддамо, частину – онукам. Усі хочуть їсти.
- На їхні душі теж по стільки буде. Тут треба думати, де це добро зберігати. Доведеться комірчину розширювати...
- Ти хоч сусіду Максиму не кажи, що таке ізобіліє до нас прийде. А то виклянчить половину, я його знаю. І не поверне, – голос баби Насті веселішав із кожним словом.
- Вона вже зовсім забула не лише про борщ, а й про обід. Поставила рогац біля печі, витерла фартухом руки і пересі-

ла за стіл, поглядаючи пильно на двері, ніби той, із ізобілієм, мав ось-ось зайти до хати. Від такої новини у неї теплішало на душі, наче хтось підкидав туди жарин із печі. Бо ж не думала і не гадала, що на старості на її душу впаде такий достаток і вони з дідом їстимуть, що захочуть і скільки захочуть. Вони ж цього чекали відтоді, як уперше почули по радію, що «нинішнє покоління», тобто вони, житиме «при комунізмі». Отже, не збрехали. Та найбільше її тішило, що й дітям і онукам перепаде того достатку.

Та не встигла вона нарадітися цією новиною, як крізь вікно побачила сусіда Максима, який просто городом біг до них.

- Знову нечиста його несе.
- Кого несе? – перепитав дід Гаврило, який по кілька разів перемелював у голові почуті цифри.
- Кого-кого – Максима. Ти хоч нічого йому не кажи про того. Як його? Що на душу...
- Не встиг дід Гаврило рота розкрити, як на порозі уже постав дід Максим.

– Ви що, брехунця не слухаєте? Знову по центнеру локшини на вуха наобіцяли, – випалив обурено і вдарив кашкетом об лаву.

– По-перше, не на вуха, а на душу населення, – зачав уточнювати дід Гаврило. – А по-друге, про локшину не було сказано ані слова.

Баба Настя ніяк не второпає про що вони балакають. До чого тут брехунець, локшина? Та найбільше її бентежило те, що Максим ніби щось знає про прихід того... Ну як його? «Хоча б Гаврило лишнього не наговорив», – подумала про себе.

І саме цієї миті знову прорвався голос «брехунця». Баба Настя аж підскочила.

«Передаємо повідомлення про засідання уряду...» – диктор повільно і чітко почав викладати інформацію про тонни, центнери м'яса, сала, олії, борошна, вугілля, металу... на душу населення.

Дід Гаврило, баба Настя і дід Максим уважно мовчки слухали, переглядалися і кожен по-своєму реагував на почуте. Дід Максим посміхався залишками своїх зубів, дід Гаврило пильно дивився на бабу і теребив свої поріділі вуса.

А баба Настя скося глянула у бік діда Максима і мовчки підійшла до печі. Взяла у руки кочергу і почала діставати рідкий борщ. Без м'яса. «Брехунець» замовк. На душі скреготали злидні.

Аркадій МУЗИЧУК.
м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ

МАЛЮНКИ СЕРГІЯ ФЕДЬКА

Микола ЮРЧИШИН

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2017-го.

ОСЛА ВЗНАЄШ ПО ВУХАХ...

Пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 рр. в Україні вшановано у рамках міжнародних організацій, а також визнано геноцидом українського народу на парламентському рівні в 14 країнах світу, зокрема у Грузії, Еквадорі, Естонії, Колумбії, Латвії, Литві, Мексиці, Парагваї, Перу, Польщі, Угорщині. Окрім цього, на парламентському та регіональному рівні Голодомор визнали як геноцид в Австралії, Канаді та Португалії. На регіональному (муніципальному) рівні відповідні рішення було ухвалено в Аргентині, Бразилії, Великій Британії, Іспанії, Італії та США.

Також нагадаємо, що 7 листопада 2017 року в британському парламенті відбулися дебати щодо Голодомору в Україні, участь в яких взяли представники правлячої та опозиційних партій, у тому числі з числа членів «Групи дружби» з Україною. Вони були ініційовані депутатом від правлячої Консервативної партії Великої Британії. Було одностайно наголошено, що Голодомор був навмисно організованою Сталіним кампанією, покликаною знищити значну частину українського населення. Депутати закликали уряд Великої Британії визнати Голодомор геноцидом Українського народу.

Кремль, який був натхненником і організатором суцільного мору в Україні, не поспішає зняти свого капелюха, прикласти руку до серця і вибачитися за скоєне перед Україною. Росія, чия політика побудована на брехні та насильстві, і далі продовжує трактувати Голодомор «по-своєму».

Ще 2008 року Держдума РФ прийняла заяву, в якій Голодомор був названий «предметом сучасних політичних спекуляцій» і таким, що «не має і не може мати міжнародно встановлених ознак геноциду, і не має бути предметом сучасних політичних спекуляцій». Були названі такі аргументи проти визнання Голодомору геноцидом: відсутність свідчень етнічної спрямованості голоду, присутність серед мільйонів жертв представників різних народів та національностей переважно аграрних районів СРСР.

Тут і годі щось більше говорити. І так все зрозуміло: осла визнаєш по вухах, ведмедя — по кігтях, а дурня по балачках.

ДИКТАТУРА ДОБРОМ НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

Північна Корея попередила про загрозу початку ядерної війни на тлі спільних навчань США і Південної Кореї. Під час виступу північнокорейський лідер Кім Чен Ин визнав, що протистояння Північної Кореї зі США, Японією, Південною Кореєю та іншими країнами у зв'язку з програмою Пхеньяну зі створення ядерної зброї являє собою «складну міжнародну ситуацію».

Він назвав ядерну програму Пхеньяна «дорогоцінним мечем», покликаним захистити КНДР від агресії. «Ядерна зброя є потужною силою стримування, що гарантує суверенітет країни в умовах зatoryжних ядерних загроз американських імперіалістів», — заявив лідер КНДР. При цьому Кім Чен Ин пообіцяв продовжувати розвивати економіку країни паралельно з розвитком збройової програми КНДР, незважаючи на посилення санкцій ООН, спрямованих на зниження доходів Пхеньяну від експорту. За його словами, Північна Корея проходить через «випробування» в «суворій» обстановці, але незважаючи на це її економіка зростає.

Диктаторські режими пережило чимало країн. Знайоми вони й українцям, котрих за «інакомисліє» радянські «кагебісти» відправляли на Соловки, або ж безжалісно розстрілювали. Не доведи Господи.

(Далі буде)

Дрімання

Його хотів закинути давно –
Оцей розплідник брехонь та істерик –
Отак узять з розгону – у вікно!
А, мо' продать?

Кому потрібен телек?!
Із ранку і до вечора – брехня!
Усяка – і солодка, і жорстока...
Мов наждаком
по нервах тре щодня
Й невинно поглядає хитрим оком.
Набридло.

Вимкнув.
В ліжко – горілиць
Лежу собі – і ні в одному оці...
Сумбурно бродять тисячі дурниць,
Побачених у тій телетолоці.
Але тяжіння вічного закон
На мене втому звалює вагому.
Як в небуття провалююсь у сон
І те, що бачу,
недай бог нікому...

Сон перший

Без грошей ми, немов каліки,
(Так само, як і без води –
І ні туди, і ні сюди!)
Наш уряд камікадзеєликий
Узявся за важкі труди.

Мета – тугий бюджетний коштик,
А шлях до здійснення мети –
Далекі і близькі світи,
Тож уряд вирушив на пошук,
Не заробити, а... знайти.

І нелегкий вояж удався –
А це вам, друзі, не ги-ги! –
Ось хитромудрий транш припхався
І вмиє реструк-

тури-
зувався
У пра-пра-правнучі борги.
А урядовці раді й ситі,
Себе розхвалюють усяк –
В кишнях є, і в держжориті...
Всі справи їхні шиті-криті
І то для них є добрий знак!

А весь народ на тищуриста
Плюс-мінус сто, сто п'ятдесят –
Жирує, мов панота чиста
І вибирає:
чи поїсти,
Чи... по Європах погасать?

Такі думки в мені рояться
І вже не втну: де сон, де яв?
Та пам'ятаю – десь поклявся,
Що коби я за справу взявся,
То неймовірно б щось утяв!

Було це вдень чи серед ночі...
Та, схоже, сам собі наврочив!

Сплю – не сплю?

Де я – не знаю:
Чи у сні, чи наяву?
І ніяк не доганяю

Книга білих снів затпорізького характерника

(Продовження. Початок у «Перці» №№ 8–10)

Чи помер, чи ще живу?
Від незнання торопію
Й почуваюсь, далекі,
Так – неначе не в собі я,
Хоч убийте – не в собі!
Тіло мацаю й трясуся
І дивуюся:

«Невже?!»
Бо до чого не торкнуся
Все незвичне і чуже.
Пики власної структури –
Невпізнання чужина,

Те, що справді прагне змін,
Досить скиглити і нити!
Вирушаю у Кабмін.
Всі міністри повсідались,
В них і сумніву нема,
Що ЯКЕ тут керувало,
ТЕ й тепер біля керма.
Я ж, готовий зрушить гори,
Радикально йду вперед:
«Все, що вивели в офшори,
Повернути у бюджет!
Три доби на виконання

Малюнок Олексія КОХАНА

Десь поділась шевелюра,
Замість неї – плішніна.
Вуха,

шию,
плечі,
руки

Наче шашіль пощербив.
Це якісь відьмацькі штуки,
Хто ж мені так по-ро-бив?

Опускаюсь нижче
– «Мамо!» –
Дибки лисина стає,
Бо оте, що між ногами,
Теж, їй-богу, не мое!
Я – до дзеркала і...

в ступор!
Це, як мовить сват, каю!
Бо звідтіл на мене тупо
Зирка Сенья Яценюк.
Раптом здогади неспілі
Розум кидають у жар:
Боже, я в чужому тілі,
І фактично – Аватар!
Контролюю рух і думку,
Це ж, виходить,
я – прем'єр!

Не розтягуючи гумку,
Треба діяти тепер.
Маю шанс усе змінити

Всім без винятку даю.
Хто не впорає завдання –
З тих заява і – адью!»
Бачу, всі відразу скисли,
Очі лізуть із орбіт,
А по щелепах відвислих
На столи стікає піт.
Дехто аж гикає зляку,
Хтось папір згіба жужмюм...
Шепче Клімкіну Аваков:
«Сенья тронулсь умом!»
Сніч почувши той чужинський,
Я ледь-ледь не збивсь на мат:
«Повтори по-українськи!
Чи забув де служиш, гад?!»
Не чекаючи такого,
Бовкнув злякано Авак:
«Заспокойтесь, раді Бога,
Я сказав, що я дурак!...»
Посопівши для порядку,
Знов продовжую:

«Отож,
Наш бюджет – на латці латка,
А з податками – триндюж!
Чим поповнювать бюджети
Хто розтумкає мені? –
Бо ж зарплати у конверті,
Промисловість у тіні!
Необхідно терміново
Навести у цьому лад,

Через тиждень принципово
Зажадаю результат!»
Ще пройшовсь по медицині,
VIP-мажорах на авто,
Що ведуть себе, як свині...
Це при тому, що в країні
Йде війна, пардон – АТО.
Підсумовую:

«Проблеми
Неможливо подолать,
Доки є злочинні схеми
Попередньої системи...
Хто причетний –
прошу встать!»

Всі дружненько піднялися,
В кріслі я однеєнийкий лиш
В мене погляди вп'ялися:
Ти чого, мовляв, сидиш?
«А чого ж мені вставати?
Я прихильник чесних справ
І підстав для компромату
Зроду-звіку не давав.
Не краду і не офшорю,
І у схемах я – ні-ні!»
Весь Кабмін здригнувся
і хором

Потонув у реготні.
Всі сміються, аж трясуться –
Не Кабмін, а цирк, театр...
В цій компанії звихнувся б
І бувалий психіатр.
Поміж сміхом – явно хворим –
Б'ють словами, як бичем:
«Ми ж з тобою тільки вчора
Запустили кілька схем!»,
«І в офшорах оборудку
Не одну крутив, й не дві!»,
«Сенья, ти зізнайся хутко:
В тебе вавка в голові?»
...Тут я, гаркнувши суворо,
Кулаком по столу – грук!!!
«Зараз кличу прокурора
І в СІЗО усіх, потвори!
Вертухаям під каблук!»
Всі замовкли та помалу
Від наскоку відійшли,
Нахилились під столи –
Щось намацали, дістали,
Наближатись почали...
У руках тітушні бити,
в очак кипуча лють...
Відчуваю – будуть бити.
Ні, не битимуть... уб'ють!
Хтось жажливо замахнувся,
А за ним іще, іще...
Я злякався

і проснувся –
Піт холодний ллє дощем.
Враз обмацавсь ошаліло
Від колін до надбрів'я –
Пузо, ніс і печія...
Слава Богу – власне тіло,
А у ньому знову я!
Встав.

Поснідав.
І з натхненням
Взявся сушити сухарі...
(Мо', згодяться в заключенні?)

Петя, Вова, Беня, Сенья...
Що ж ви творите вгорі?

Микола БІЛОКОПИТОВ.

Малюнки Володимира СОЛОНЬКА

В Україні – 11 державних свят і влада вирішила, що їх трохи забагато. Коли в Швеції переходять на 6-годинний робочий день, японські корпорації переводять своїх робітників на 4-годинний робочий графік зі збереженням попередньої зарплати, керуючий Україною олігархат хотів би, аби ми працювали по 12 годин і, бажано, взагалі без вихідних. Але Україна – це не В'єтнам і не М'янма, ми все-таки ніби у Європі. Тому поки що вирішили скасувати свята 8 березня і 1-2 травня. Знаєте, за 8 березня можна говорити багато всякого: і що в цей день цариця Естер порятувала євреїв, і що це день народження німецьких комуністок Кла-

ри Цеткін і Розі Люксембург, і що нібито саме в цей день у XIX столітті відбулася демонстрація чиказьких жінок легкої поведінки на захист своїх прав, бо їм нібито масово не заплатили за «послуги» чиказькі докери та матроси, і що взагалі це комуністичне свято, від якого слід відмовитися. Але давайте не забувати, що 8 березня – це не 23 лютого, адже ми надто довго вважали святом той день, в який насправді петроградські красногвардійці та кронштадтські матроси добряче отримали на горіхи під Нарвою і Псковом від німців. Це – взагалі-то міжнародне свято. І подобається воно нам чи ні, його чекають мільйони українських жінок. А ще мільйони чоловіків, які в цей день демонструють свою любов жінкам трьома тильпанами і коробкою цукерок «Асорті». І з цими людьми влада теж мусить рахуватися.

Щодо першотравневих свят (до речі, це теж міжнародне свято), то люди, близькі до влади, доволі презирливо називають їх днями посадки картоплі або днями шашликів. Мене це не дивує, бо наша олігархічна влада до людей праці ставиться зверхньо, та й шашлики у дорогих ресторанах Києва вже давно не їдять – сучасній політичній еліті більше до смаку лобстери, рибчики (ті самі, які у вірші Маяковського в свій останній день жували буржуї) та молочні поросята з хроном. А посадка картоплі – це взагалі доля наша, простих громадян, тому для можновладців, які у своєму житті, мабуть, жодного дня чесно не працювали, солідарність з трудівниками чужа. Зате Україна є однією з найкорумпованіших країн світу, тому для нашої влади куди ріднішим святом були б міжнародні дні корупціонера, які я пропоную ввести в український календар 1-2 травня. Лозунг для свята вже готовий: «Корупціонери всіх країн, єднайтеся!». Правда, звучить? На святкування можна було б запросити братів-корупціонерів з Росії, адже це саме вони навчили нашу владу, як мародерствувати у рідній країні, а ще для обміну досвідом представників китайської мафії «Тріада» та японської «Якудзи». Звичайно, можна було б запросити делегацію сицилійської мафії, але боюсь, що на українським святі корупціонерів вони почуватимуться бідними родичами. А щоб свято вдалося, пропоную його урізноманітнити конкурсами. 1 травня провести змагання під назвою «Найбільший рот». Корупціонери роззявляють ротяку і в неї, цю ротяку, напихають стодоларові банкноти. В чий рот влізе найбільше доларів, той отримує титул «Найбільший рот України» і забирає собі всі долари, які йому влізли в пельку. Але це небезпечний конкурс, бо наші корупціонери дуже зажерливі. Вони можуть вдавнитися або рот порвати, тому змагання слід проводити під пильним наглядом лікарів. А вже 2 травня можна провести куди безпечніший конкурс під назвою «Найглибша кишенька». Переможцем стає той, у чю кишеньку влізе найбільше доларів, він виграв теж забирає собі. Проспонсорувати ці конкурси може будь-хто з українських олігархів, бо саме завдяки корупціонерам вони стали олігархами. На бідного, як мовиться, не попало.

Так що даєш Міжнародні дні солідарності корупціонерів! А ми тим часом спокійно посадимо картоплю. І посадимо її цьогогоріч з твердою вірою в те, що в Україні садитимуть не лише картоплю, а й корупціонерів. Рано чи пізно. Та це залежить вже тільки від нас.

Ярослав **БОРСУК**.
м. Підгайці Тернопільської області.

Абу-ль-Фарадж

Абу-ль-Фарадж – відомий ассирійський письменник і філософ XIII століття. Найвідоміша його книжка жартів, дотепів, анекдотів, мудрих висловів під назвою «Смішні оповідки».

У передмові до своєї книжки автор писав: «Збираючи ці оповідки, я не відкидав нічого, вартото пам'яті. І хоч би хто був мій читач – прибічник правдивої віри, мусульманин, єврей, арамець або хто інший, і чи має він жвавий розум, чи саму лиш хитрість, а нехай кожен візьме з цієї книги те, що йому до душі, нехай зірве ту троянду, яка йому найбільше до вподоби».

СКРОМНИЙ ГІСТЬ

У скупого господаря вечеряв гість. На одержу йому пролилося трохи юшки. Господар звелів слугам вичистити одержу. Але гість відповів:

– Не завдавайте собі зайвого клопоту. Адже в ющі не було анічогісінько масного.

ЗАДУРНО НІЧОГО НЕ ДАЮТЬ

В одного актора запитали:

– Хотів би ти одержати зузу*?
– Так, – відповів той, – але без нагаїв.
– А до чого тут нагаї? – запитали його.

– Я знаю, що в наш час нічого задурно не дають, – відповів актор.

ВПІЙМАВ ОБЛИЗНЯ

Якийсь чоловік захотів поглизувати з божевільного і сказав йому:

– Слухай, у тому кінці міста дають по дві зузи божевільним. Піди й візьми свої. Але божевільний відповів:

– Якщо ти правду кажеш, то покажи свої дві зузи.

ВАГІТНА ТРІШЕЧКИ

Один чоловік сказав своєму сусідові:

– Твоя дружина вагітна.
– Так, але трішечки, – відповів той.

КОЗА І ВОВК

Коза стояла на високій горі і звідти лаяла вовка. Він довго слухав її і на-решті відповів:

– То не ти мене лаєш, а місце, на якому стоїш.

*Зуза – грошова одиниця.

ПОВАЖНА ПІДСТАВА

Люди помітили, що один купець обідає лише вночі. Його запитали, чом так, і він відповів:

– Уночі мухи сплять і гості не прийдуть.

ЗА ЩО КУПИВ – ЗА ТЕ Й ПРОДАВ

Злодій украв віслиюка і повів його на базар продавати. Коли він десь загавився, в нього вкрали того віслиюка.

Сусіди, що нічого не знали, поцікавилися, за скільки він його продав.

Злодій відповів:

– За ту ж ціну, що й придбав.

НАЙБІЛЬШЕ ЩАСТЯ

Філософа запитали:

– Що є найбільшим щастям для всякого народу?

Філософ відповів:

– Смерть самодура, що править країною.

ЯК КОМУ...

В одного чоловіка вкрали гроші. Він сказав до знайомого:

– Який сьогодні поганий день.

Знайомий відповів:

– Не для всіх.

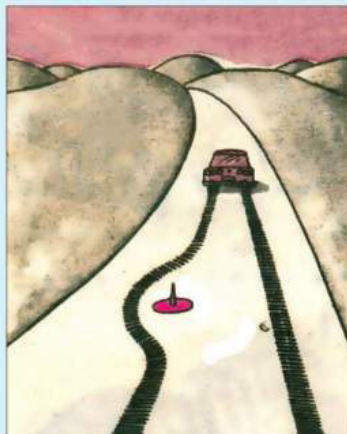
СОБАКИ СВЯТОГО ПИСЬМА НЕ ЧИТАЮТЬ

Батько наставляв сина:

– Як нападуть на тебе собаки, то крикни їм у вічі двадцять разів підряд зі святого письма: «Боже, рятуй мою душу від кинджала та від лютих собак».

Товариш його на це зауважив:

– Ліпше взяти добру ломаку, бо собаки не тямлять святого письма, та й ніколи його не читають.

По горизонталі. 2. Великий співочий колектив. 5. Залізничний локомотив з паровим двигуном. 6. Він здійснює політ у космічному просторі. 8. Адміністративно-територіальна одиниця Туреччини і водночас – серія радянських літаків КБ ім. Ільюшина. 9. Назва серії літаків авіаконструктора Антонова. 10. Фахівець, який на підприємстві чи фірмі здійснює грошовий і матеріальний облік. 13. Великий птах родини папугових. 14. Невідома величина в алгебрі. 16. Воно в кожного над головою. 17. Столиця Південної Кореї. 18. Положення в шаховій партії, при якому король, що перебуває під ударом супротивника, не може захиститися, і партія вважається програною. 19. Заєць, що має біле хутро. 21. Самець свині. 22. Вічнозелена південна чагарникова рослина, з якої добувають ефірну олію. 23. Гідротехнічна споруда, що перероджує річку. 24. Спеціальна суміш, яку використовують у запалювальних авіабомбах, ракетах і мінах. 26. Навальне просування ворога. 27. Найважливіший острів Індонезії в політичному, економічному й етнокультурному плані. 28. Так спересердя називають тупу і неповоротку людину. 29. Пілот найвищого класу. 31. Окремий рух танцівною постановкою ніг; танцювальний крок. 32. Стінопис, різновид монументального малярства. 35. Хто десь там «телят не пас»? 36. Сильне захоплення чим-небудь, запал, завзя-тість. 39. Німецька акторка та співачка на ім'я Марлен, яка в 1920-х роках виступала на сцені і грала в німому кіно. 40. Один із найвідоміших хорових творів композитора Миколи Леонтовича. 41. Ділянка землі, на якій вирощують плодові дерева.

По вертикалі. 1. Кухонний посуд для смаження харчових продуктів, пательня. 3. Передня частина поясного жіночого одягу. 4. Найпотужніший удар у боксі, яким може завершитися поєдинок. 6. Держава у Південній Європі, на узбережжі Іонічного та Адріатичного морів. 7. Посуд, із якого вживають першу і другу страви. 11. Те саме, що блискавка. 12. Працівник «Укрпошти», який розносить газети і журнали. 13. Будівничий, який проектує будинки. 15. Плямиста хвостата земноводна тварина. 20. Пластина з важелем, якою зачиняють і відчиняють швітку. 21. Країна Кленового листа. 23. Сукупність всієї спадкової генетичної інформації організму. 25. Модель, зразок чого-небудь, відтворений у певному масштабі. 28. Медичний препарат, що вводиться в організм людини та тварини для щеплення від певних хвороб. 30. І ..., і гріх! 31. Буває, він як вискочить на морді. Такий невеликий запалений горбочок на шкірі. 33. Ультразвукове дослідження. 34. Закінчена частина театральної вистави або ж постановка державного значення. 37. Одне з п'яти почуттів, органом якого є око. 38. Дванадцять місяців.

З Новим роком, будьте здорові!

ХРЕСТОСЛІВ

«ЯЛИНКА – ГОСТРА ПЕРЧИНКА»

Відповідь на хрестослів «МЕТЕЛИК», уміщений у «Перці» №11.

По вертикалі. 1. Макака. 2. Куріпка. 3. Драбина. 4. Квазар. 5. Консерваторія. 6. Закаменість. 9. Баскетбол. 10. Контакттор. 19. Порох. 21. Буква.

По горизонталі. 1. Мак. 3. Док. 7. Кордон. 8. Сахара. 11. Капуста. 12. Окарина. 13. Син. 14. Байрак. 15. Тренаж. 16. Ера. 17. Карт. 18. Кріт. 20. Біт. 22. Болото. 23. Опікун. 24. Поріг. 25. Отава.

Валерій ЧМИРЬОВ

ПЕРЕЦЬ
ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 12 • Грудень 2017

**КРИСЛОВАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує
КРИСЛОВАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах
від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах
після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБОО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець
чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів
Веселої республіки «Перець»

Олекса ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий
посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий
посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець»
на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-гумористичної
літератури «ТОЛОКА» (Керівник Ю. І. Цехов)

01103, Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №22246-12146Р від 28.07.2016 р.

Телефони редакції:

(044) 284-77-00; (044) 456-83-27

Адреса для електронного листування:

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Відділ передплати і торгівлі «Книга-поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

В. о. головного редактора: Юрій ІЩЕНКО

Головний художник: Олексій КОХАН

Відповідальний секретар: Тарас КІНЬКО

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15

Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р.

Замовлення № 12766.

Загальний наклад 15 890 прим.

Підписано до друку 18.12.2017 р.

Формат 60х84 /8. Виходить 1 раз на місяць

Передплатний індекс 97835. Ціна договірна

© Перець. Весела республіка. 2017

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі.

При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.

ДІА МОРОЗ І НЕ І МУХТАРА НАМ ВЕДЕ!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Василю, твій пес мого півня ганяє!
— Ганяє, бо починається рік Собаки, а рік Півня відходить.

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

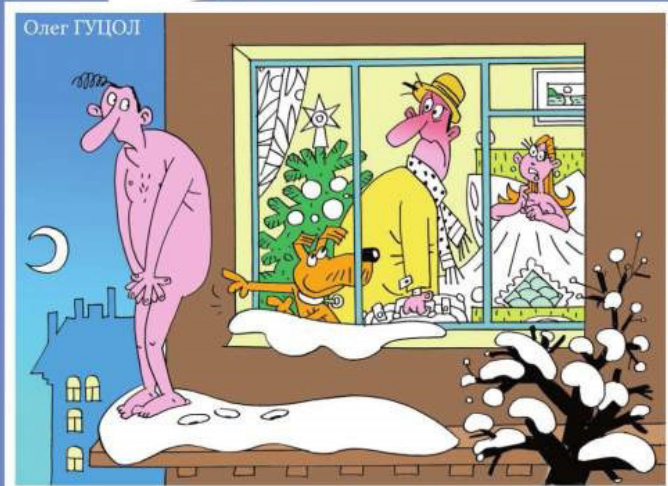

— Що це з ним? Ще ж рік собаки не почався...

Олег ГУЦОЛ

Олег ГУЦОЛ

Сергій ФЕДЬКО

Шо?
Знову
Рік Собаки?

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Павло КУЩ
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Микола САВЧУК
Київський – Аркадій МУЗИЧУК
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – Сергій КОЛЕСНИКОВ
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олександр ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВИНЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 01103, м. Київ, а/с 67
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net

